

Bonus Hoofdstuk Schuld serie.

Let op! Spoiler alert.

Pas lezen als je alle vier de delen van de Schuld serie gelezen hebt.

‘Joan, wat kan ik voor je doen? Zeg me alsjeblieft wat ik voor je kan doen. Ik word gek.’

Ik sta machteloos toe te kijken hoe Joan met een van pijn vertrokken gezicht en wit geworden knokkels van het knijpen in de rand van het ziekenhuisbed al vijftien uur weeën op aan het vangen is. Vijftien uur! Wiegend, wandelend, liggend, zittend. Het is vreselijk om haar zo te zien lijden en weet niet hoe lang ik het nog aan kan zien.

We zijn alleen in de kamer. Af en toe komt de arts Joan controleren en soms word ik voorzien van wat te eten en te drinken. Alsof ik nu honger heb. Mijn enige zorg is mijn vrouw. Geregeld hou ik Sem en Nikki op de hoogte die, samen met de vader van Joan, vol spanning bij Deacon en Nas zitten. Er moet verdomme zo iemand komen om Joan te helpen anders breek ik dit hele ziekenhuis tot de grond toe af. Hoe kunnen ze denken dat het oké is om iemand zo te laten lijden? Wie de hel heeft dit bedacht?

Net als ik naar buiten wil stieren om iemand bij de lurven te pakken en de kamer in te sleuren gaat de deur open.

Wat de hel?

‘Waar is die andere arts? Die vrouw?’ grom ik en kijk vol afschuw naar de man in witte jas die met een stralende glimlach onze kamer

binnen komt wandelen. Het lachen vergaat hem meteen als hij mijn blik opvangt.

‘Z-ze... haar dienst zit erop. Ik zal haar vervangen.’

‘Dat gaat niet gebeuren,’ zeg ik op lage toon. Ik vergeet bijna dat ik nu een eerlijk man ben, en geen keiharde crimineel meer, en wil hem het liefst naar zijn strot vliegen. Ik weet wat de vrouwelijke arts allemaal deed bij Joan daar beneden en er is werkelijk geen vezel in mijn lichaam die toe zal staan dat zijn vingers bij Joan naar binnen gaan.

‘Dan regel je een andere vrouw,’ zeg ik op dwingende toon.

‘Dex,’ kreunt Joan. ‘Wat kan mij het nou schelen. Dat kind moet eruit.’

Ze gaat op het bed liggen en opent haar benen.

‘Je vroeg net wat je voor me kon doen. Niet zeuren, dat is wat je nu kan doen. Oh wacht even...’

Haar hoofd vliegt naar achter en haar gezicht vertrekt weer van de pijn. Een luide kreet verlaat haar mond en die kreet gaat dwars door mijn ziel.

‘Je gaat hier iets aan doen,’ roep ik tegen de arts. ‘En snel ook.’

Mijn protesten om zijn geslacht zijn meteen vergeten als ik zie hoe mijn vrouw overmand wordt door de pijn en zich hier doorheen probeert te slaan. Ik ga naast haar staan en pak haar hand. Met mijn rug naar de arts toe focus ik me op Joan, zodat ik in ieder geval niet met eigen ogen hoeft te aanschouwen hoe hij haar aanraakt.

‘Goed nieuws,’ hoor ik achter me. ‘Je mag persen.’

‘Oh godzijdank,’ schreeuwt Joan.

‘Wat kan ik doen?’ vraag ik hulpeloos.

‘Gaat u maar achter haar staan,’ zegt een vriendelijke verpleegkundige die ziet dat de paniek langzaam de controle overneemt. ‘Pak haar handen en steun haar. Dat is alles wat u nu kunt doen.’

Ik doe wat ze zegt en fluister lieve woordjes in het oor van Joan als ik

zie dat ze keihard werkt om onze dochter op de wereld te zetten.

‘Je doet het geweldig,’ roept de arts. ‘Nog één flinke pers.’

Gebiologeerd en volledig in shock kijk ik naar de handen van de arts die zojuist nog leeg waren maar waar plotseling een heel klein mini mensje in ligt. Met alles erop en eraan. Zodra ze haar eerste kreet slaakt legt de arts haar op de buik van Joan die met een vertederde blik naar haar kijkt. De pijn van haar gezicht is verdwenen en haar hand knijpt niet meer in de mijne. Alles is vergeten.

‘Ze is er,’ snikt ze.

‘Ze is er,’ herhaal ik fluisterend en nog steeds compleet in shock.

Daar ligt ze. Mijn dochter.

Het gevoel dat nu door me heen gaat is ongekend en mij onbekend. Ik kijk naar haar perfecte neusje, haar volle lippen, net als die van haar moeder, en haar prachtige heldere ogen die wijd openstaan en de wereld in kijken alsof ze hier al eerder is geweest.

‘Joan, ik...’

Ik ga naast haar staan en druk een kus op haar betraande gezicht terwijl ik opmerk dat mijn gezicht net zo nat is. Dan druk ik een zacht kusje op het kleine hoofdje van mijn dochter.

‘Nu heb ik de papa nodig.’ De arts kijkt me stralend, maar nog steeds met een vleugje angst, aan en houdt een schaar omhoog. Zoiets had ik al van Deacon en Maxime begrepen. Het doorknippen van de navelstreng. Ik pak de schaar van hem over en zet een knip op de plek waar hij het aangeeft, terwijl onze dochter lekker op de buik van haar moeder ligt. Rustig en kalm met een dekentje over zich heen.

‘Ik ga je hechten.’

God, het houdt maar niet op. Ik vreet mezelf op als ik zijn handen weer richting het kruis van Joan zie gaan en besluit me op mijn dochter te richten die inmiddels door de verpleegkundige van de buik van Joan is gehaald en wordt schoongemaakt. Haar kleertjes liggen klaar en ik kijk vol bewondering hoe ze mijn dochter aankleedt. Hoe moet ik dat

straks doen? Ze is zo klein en fragiel.

‘Kijk eens papa. Je dochter.’

Ze overhandigt me een bundeltje, gewikkeld in een witte doek en met een lichtroze mutsje op haar hoofd. Alleen haar roze gezichtje en haar tengere kleine handjes zijn nog zichtbaar.

Zodra ik haar in mijn armen heb voel ik een warmte naar mijn hart stromen die ik nog nooit eerder gevoeld heb. Ik staar in haar ogen terwijl ze me aankijkt met een veel te wijze blik. Ze is pas net geboren maar ik weet nu al dat deze meid me heel veel zorgen gaat opleveren. Net als haar moeder.

‘Hoe heet ze?’ vraagt de arts.

‘Jade,’ zeggen Joan en ik tegelijk.

‘Jade Davis.’

‘Welkom op de wereld Jade Davis,’ zegt de arts en hij verlaat dan de kamer.

~

Als we binnenkomen in ons huis staat iedereen er. Ze zijn muisstil als we de hal inlopen. Ik ondersteun Joan, die per se zelf naar binnen wilde lopen, en in mijn andere hand hou ik de Maxi-Cosi vast, die direct uit mijn handen getrokken wordt door Sem terwijl we van alle kanten felicitaties ontvangen.

‘Wauw,’ fluistert hij. ‘Wat is ze klein.’ Zijn ogen worden zo groot als schoteltjes en ik zie de liefde erin weerspiegeld.

‘Ohhh, ze is zo schattig,’ zuchten Nikki en Sarah tegelijk.

Met z’n drieën hangen ze boven de Maxi-Cosi en kijken ze verwonderd naar hun zusje en nichtje.

‘Laat mij er eens bij,’ zegt Tess en ze duwt Sem zachtjes weg die zijn

ogen maar niet van zijn zusje af lijkt te kunnen houden. Nas gaat meteen naast Tess staan en kijkt met een stralende blik naar onze dochter die zich totaal niet bewust is van alle aandacht en in een diepe rustige slaap verkeert.

Nu ik mijn beide handen vrij heb til ik Joan voorzichtig op.

‘Je moet niet zelf lopen nu,’ brom ik en draag haar naar de woonkamer waar ik haar op de bank leg en meteen een deken over haar heen drapeer.

‘Het gaat prima Dex. Maar dank je wel.’

Ik kijk om me heen om te zien waar ze met mijn dochter heen zijn gegaan, maar ik zie Deacon al met de Maxi-Cosi binnen komen lopen met op zijn andere arm zijn drie maanden oude zoon Roan.

‘Goh,’ zegt hij. ‘Roan lijkt wel een reus in vergelijking met haar. En ze schelen maar drie maanden.’

We staren beiden naar Jade als hij de Maxi-Cosi op de salontafel heeft gezet.

‘Wie had dat gedacht,’ fluistert hij.

Ik weet meteen wat hij bedoelt. Toen we elkaar meer dan twintig jaar geleden ontmoetten, beiden levend op straat en ons een weg bannend door het criminele circuit, hadden we nooit gedacht hier uit te komen. Een eerlijke baan, twee kasten van huizen op een landgoed zo groot als een klein dorp en twee geweldige vrouwen aan onze zijde. Maar bovenal, als vaders... Vastbesloten het beter te doen dan die van onszelf.

‘Goed gedaan man.’

‘Ik heb niets gedaan. Joan... Ze is geweldig.’

‘Ze is prachtig,’ zegt hij, starend naar Jade die inmiddels wakker is en rustig alles om zich heen bekijkt. ‘Dat wordt wat later. Zelfs ik krijg meteen beschermingsdrang als ik haar zie en ze is niet eens mijn dochter.’

Hij wrijft over zijn gezicht alsof hij zich nu al zorgen maakt om de momenten die er later vast aan zullen komen. Ik wil er nog niet aan denken dus ik schud mijn hoofd om die gedachten te blokkeren. Ik kijk naar mijn vrouw die omringd wordt door haar kinderen, Nas en haar vader. Als hij ons ziet kijken komt hij naar ons toelopen.

‘Nogmaals gefeliciteerd Dex. Wat een plaatje is het.’

‘Ze lijkt op Joan.’

‘Dat doet ze zeker. Maar ze heeft jouw ogen.’

Dat was me ook al opgevallen. De ogen van mij. Van mijn vader. Van mijn zus. Die precies op dat moment de woonkamer binnen komt lopen met Finn in haar kielzog.

Ze stiert op de Maxi-Cosi af. ‘Mijn God, wat een plaatje.’

‘Gefeliciteerd Dex,’ zegt Finn en hij slaat me vriendschappelijk op mijn schouder. Van Sierra krijg ik een knuffel waarna ze beiden naar Joan gaan om haar te feliciteren. Het is eigenlijk te druk voor Joan. Ze heeft net een mens op de wereld gezet en is uitgeput. Maar dit zijn onze mensen en ik weet dat ze heel gelukkig wordt met hen om ons heen. Het zou verkeerd aanvoelen als ze niet op dit belangrijke moment in ons leven aanwezig zouden zijn.

Jenny en Maxime komen de woonkamer binnenlopen met hun zoon Ayden op de arm van Maxime, wat ons gezelschap compleet maakt. Onze familie.

Jade wordt direct door Jenny uit de Maxi-Cosi gehaald. Ik kijk meteen af hoe ze dat vakkundig en zonder moeite doet. Ik vond het zelf nog een beetje eng om haar eruit te halen. Straks breek ik iets.

Jenny kreunt en snuift aan het hoofdje van haar nichtje. ‘Welkom in de familie lieve Jade. We zijn een maffe familie, maar meid wat zul je veel liefde en bescherming ontvangen.’

Flash forward

17 jaar later...

‘We hebben een probleem.’

Deacon en Roan kijken me fronsend aan met hun identieke uiterlijk. De ogen van Roan zijn net zo donker als die van Nas, maar verder is hij één gezicht met zijn vader. Hetzelfde lange, brede postuur en dezelfde donkerblonde haardos. Ik sta in hun keuken en haal wanhopig mijn hand door mijn haar.

‘Jade...’

Ze gaan meteen rechtop staan.

‘Wat is er met Jade?’

Roan is al vanaf dag één beschermend over haar alhoewel dat ook andersom geldt en ik weet niet wie er beter in is. Ze zijn aan elkaar gewaagd, laten we het daarop houden.

‘Er komt een jongen vandaag. Mijn ergste nachtmerrie is uitgekomen. Ze heeft een vriendje en het is zo serieus dat ze hem voor wil stellen aan Joan en mij.’

‘Wat de fuck? Een vriendje? Waarom weet ik daar niets van? Ik ben verdomme maar twee maanden weggeweest.’

Deacon berispt Roan niet eens om zijn taalgebruik wat hij normaal gesproken wel doet. Zijn blik staat vol afschuw en ik zie aan zijn ogen dat zijn hersenen overuren draaien over hoe we dit probleem aan moeten pakken.

‘Wat wil je dat we doen?’ vraagt Roan. Zijn vuisten zijn gebald. Hij en Jade zijn al hun hele leven dikke vrienden, maar hij is na hun examenjaar twee maanden op reis geweest met een groep vrienden. Jade bleef thuis om in het atelier van haar broer Sem te werken aan haar kunst, en in die tijd heeft ze verdomme iemand ontmoet.

‘Ik had niet zo lang weg moeten gaan,’ bromt hij. ‘En het feit dat ze het me niet heeft verteld zint me niks. Wat is er met die gozer?’

‘Volgens Joan helemaal niets. Ze heeft hem al een keer gezien. Hij is heel knap zei ze. Ik ging bijna over mijn nek. Vanavond komt hij eten.’

‘We nemen hem apart,’ zegt Deacon. ‘Laat hem zien wie we zijn. Wat er met hem gebeurt als hij Jade verdriet doet.’

‘Dat zou weleens kunnen werken,’ zeg ik peinzend. Meteen bedenk ik een plan om hem alleen te spreken voordat ik in één ruimte ben met mijn vrouw en dochter waar ik altijd het onderspit delf.

‘We wachten hem op bij de poort,’ zegt Roan. ‘Dan nemen we hem mee naar de schietbaan en jagen hem de stuipen op het lijf.’

~

Zodra we beweging zien bij de poort vliegen we erop af met z’n drieën. Nog voordat hij aan kan bellen open ik het hek. Behoedzaam stapt er een beul van een jongen de poort door, zijn blik onzeker op ons gericht. Zijn rug is recht en zijn brede schouders zijn naar achteren getrokken. Hij heeft een atletische bouw waaraan duidelijk te zien is dat hij veel traint. Met kort zwart krullend haar en een brede kaak heeft hij een imponerend gezicht maar wat vooral opvalt zijn z’n ogen. Ze zijn licht en staan in schril contrast met zijn donker getinte huid.

Fucking hel. Joan had gelijk. Hij is knap verdomme.

Maar mijn dochter is nog knapper en ze verdient beter. Dat zie ik meteen.

Je kent hem niet eens, zegt een stemmetje binnen in mij. Maar die stem schuif ik opzij. Iets geeft me een onbestendig gevoel over deze jongen.

‘Travis?’

Hij knikt en steekt zijn hand uit. Met veel moeite schud ik hem de

hand. Ik weet niet wat hij al uitgespookt heeft met mijn dochter en bij die gedachte alleen al begeef ik het bijna.

Deacon en Roan zijn al in het golfkarretje gaan zitten.

‘We gaan een kort ritje maken Travis, voordat we richting de dames gaan.’

Ik stap achter in het karretje en wenk dat hij naast me moet komen zitten. Hij doet het en staart strak voor zich uit. Hij lijkt niet onder de indruk en dat zint me niets.

Als we uitstappen zie ik dat hij qua gestalte niet onderdoet voor ons drieën. Meestal steken we met kop en schouders boven iedereen uit maar Travis is net zo lang en breed. Op zijn armen prijken een aantal tatoeages. Hoe heeft mijn dochter, die zo slim en welopgevoed is, deze jongen uit kunnen kiezen? Je ziet van mijlenver dat hij slecht nieuws is.

Als we bij de loods, die achter op het landgoed ligt, zijn aangekomen, open ik zonder iets te zeggen de deur. De loods bevat een schietbaan en sportruimte. Een cadeautje van onze vrouwen, dat nu dienst doet als afschrikmiddel voor deze jongen die we zo snel mogelijk uit het leven van Jade moeten zien te krijgen.

Ik ga op het randje van mijn bureau zitten en vouw mijn handen in elkaar. ‘Vertel eens iets over jezelf Travis.’

Zijn wenkbrauwen trekt hij omhoog. ‘Wat wilt u weten?’

‘Hoe oud ben je?’

‘Negentien.’

‘Is dat verdomme niet een beetje te oud voor een zeventienjarig meisje?’ bromt Roan, met zijn handen in zijn zak en zijn ogen strak op Travis gericht. Die lijkt nog steeds niet onder de indruk. Hij kijkt om zich heen en staart naar de wapens aan de wand.

‘Wil je een keer?’

Hij houdt zijn hoofd schuin. ‘Nee hoor, dank je. Ik hou niet zo van wapens.’

Deacon snuift alsof hij het niet kan geloven. ‘Waar hou je dan wel van?’

‘Kunst, films, schrijven, dat soort dingen.’

‘Ah, het artistieke type. Is dat hoe je mijn dochter hebt ingepalmd?’

‘Ik heb niemand ingepalmd. We hebben elkaar ontmoet op een feestje en het klikte. Uw dochter is geweldig.’

‘En al die tatoeages? Is dat ook kunst?’ vraagt Deacon.

‘Het zijn mijn eigen schetsen ja.’ Hij staart naar zijn armen.

‘En je sport zo te zien?’ zegt Roan met zijn blik nog steeds vol minachting.

‘Ik sport ja. Jullie ook zo te zien.’

Er valt een ongemakkelijke stilte. Er lijkt eigenlijk niet veel mis met deze jongen. Hij is kalm en beleefd en lijkt dezelfde interesses te hebben als mijn dochter. Toch zint iets me niet maar ik kan mijn vinger er niet op leggen.

Ik loop naar de wapenwand en pak er een wapen af. ‘Je houdt niet van wapens zei je. Waarom niet?’

‘Ik hou niet van geweld. Ik vind het onnodig en overbodig. Ik ben meer van de... eh...’ Hij lijkt zich kort te generen maar pakt de draad dan weer op. ‘Ik ben meer van de liefde.’

De liefde?

Verdomme.

Hij lijkt perfect.

Niemand is perfect.

Net als ik hem mijn wapenskills wil laten zien en hem daarmee de onderliggende boodschap wil geven dat het niet goed met hem afloopt als hij mijn dochter pijn doet, vliegt de deur open.

Het is Jade.

Ze is woest.

Haar blonde haren hangen verwilderd rond haar prachtige ronde gezicht en haar ogen spugen vuur. Met dezelfde angstaanjagende blik die ik op kan zetten en exact dezelfde kleur groen in haar ogen als die ik heb kijkt ze ons aan.

Ik zie Deacon en Roan ineenkrimpen en zelfs ik heb heel kort de tijd nodig om mezelf te herpakken.

‘Wat de hel is hier aan de hand?’

Ze klinkt kalm maar ik ken haar beter dan ik mezelf ken en kalm is het ergst. Stiekem hoop ik dat zelfs Travis nu zo in z'n broek schijt van haar dat hij de benen neemt, maar als ik zijn blik opvang zie ik dat het tegenovergestelde is bereikt. Een blik vol bewondering.

Verdomme.

Ze komt langzaam op me aflopen.

Ik wist het. Ik heb het altijd geweten. Een combinatie van Joan en mij zou leiden tot een persoon die meedogenloos en onverschrokken is. En prachtig, ze is verdomme prachtig en dat bevalt me voor geen ene fucking meter.

Mijn dochter, Jade Davis, net zeventien geworden, loopt met langzame pas op me af. Vlak voor mijn neus staat ze stil. Zonder haar blik af te wenden pakt ze het geweer uit mijn handen en zonder haar blik af te wenden richt ze op het target in de verte. Ze vuurt drie kogels af. Ik weet zonder te kijken dat ze alle drie raak zijn. Ik heb het haar verdomme zelf geleerd.

‘Jade...’

Haar naam verlaat mijn mond als een grom net zoals ik haar moeders naam al ontelbare keren op deze manier heb uit moeten spreken. Die twee dames hebben mijn geduld al zo vaak op de proef gesteld. Maar ik hou zo verdomde veel van ze. Net als van mijn andere twee kinderen, Sem en Nikki. Maar die staan aan mijn kant. Altijd. Op één incident met Sem na, lijken ze mij altijd te steunen en nooit mijn ge-

moedstoestand te willen verstoren. We zitten altijd op één lijn en ik hou van ze alsof ze van mijzelf zijn.

Maar mijn eigen vlees en bloed staat me nog steeds woest aan te kijken.

‘Als je maar weet dat niet alleen ik pislinc ben over deze belachelijk alfamannen actie van jullie. Mama is des duivels.’ Ze draait zich naar Deacon en Roan. ‘En tante Nas ook. Succes daarmee.’ Ze glimlacht kort en kijkt dan naar Travis. ‘Ga je mee? Mama wacht op ons met eten.’

Ze loopt richting de deur en Travis loopt met haar mee. Ze kijkt nog kort naar Roan. ‘Van jou had ik meer verwacht.’

‘Wat had je verwacht dan Jade? Je hebt het niet eens tegen me verteld.’

‘Je bent gisteren teruggekomen,’ kaatst ze terug en daarmee verlaat ze de ruimte.

‘Hoe weten we ons telkens weer in de nesten te werken?’ zegt Deacon. ‘Leren we het dan nooit?’

‘Ik denk dat jullie die hoop op kunnen geven. Ik daarentegen, ga op mijn knieën om vergeving vragen bij de dames voordat ze mijn leven tot een ware hel maken. Ik loop wel terug.’

En ook Roan verlaat de ruimte.

‘Ik weet het niet Deac. Hij lijkt perfect, maar er is iets wat me niet helemaal bevalt.’

‘Ik weet wat je bedoelt.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Laten we hopen dat we het bij het verkeerde eind hebben.’

Jade

‘Wat hebben ze gezegd? Hebben ze iets bij je gedaan?’

‘Nee Jade, zo erg was het niet. Ze zijn gewoon beschermend. Ze geven om je, heel veel.’

Ik puf. ‘Het is een vreemde manier om dat te tonen.’

‘Het is hun manier. Stop eens met lopen en kalmeer eens iets.’

Travis trekt me in zijn brede armen en ik voel me meteen rustig worden zoals altijd in zijn armen. Bij onze ontmoeting op een feestje van een gezamenlijke vriend sloeg de vonk meteen over. Ik had nog nooit zoiets gevoeld voor iemand en het was wederzijds. De afgelopen twee maanden zijn we onafgebroken bij elkaar geweest. Het was een heerlijke zomervakantie waarbij ik in het atelier van mijn broer veel heb kunnen werken aan mijn kunst, ter voorbereiding op de kunstacademie. Travis en ik delen dezelfde interesses en kunnen er uren over praten. Ik voel dat we klaar zijn voor de volgende stap. Om deze relatie echt serieus te maken, maar daarvoor wilde ik hem eerst voorstellen aan mijn ouders. Er is alleen een kleine hindernis die we nog moeten overwinnen, en mijn vader heeft het ons niet gemakkelijker gemaakt.

‘Denk je dat ze weten wie je bent?’

Nee, ze hebben geen idee.’

‘Mooi, laten we dat voorlopig zo houden. Misschien ooit, als we het juiste moment vinden kunnen we ze de waarheid vertellen. Tot die tijd is het ons geheim.’

-Einde-